

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקצ
ערב שבת קודש פ' שלח,
מכה"ח תמוז ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושלוש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש לכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החתן הרב הת' משה הלוי שיחי'
והכלה מרת רבקה תחי'

רייטשיק

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום ד', אור לכ"א סיון,
ה' תהא שנת עת הגאולה

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

ולזכות הוריהם

הרה"ג הרה"ח ר' שמעון הלוי וזוגתו מרת חנה ליבא שיחיו רייטשיק
הרה"ת ר' אברהם וזוגתו מרת צפורה שיחיו סימפסאן

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

הת' ר' חיים אלי' ב"ר אליעזר ע"ה מישולבין
נפטר ערב ראש-חודש תמוז ה'תשל"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ מאיר ב"ר צבי ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

כו' לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, ולישועה ולנחמה ונאמר אמן, דהנוסח הוא אשר אחרי תי' ולברכה, ולשמחה, עונים אמן, משא"כ אחרי תי' ולנחמה אין עונים אמן נאָר מ'דארף מינטערן ולומר ונאמר אמן ואז דוקא עונים,

והרמז בזה הוא דאחרי ב' ברכות הראשונות שהם טובה וברכה, און ששון ושמחה בודאי עונים אמן, אך על הענין דישועה ששייכת דוקא אחרי צער, ונחמה שבאה אחרי יגון, הנה הגם שמפי עליון לא תצא כו',

ובכלל זה ענין ההסתלקות בודאי הוא עילוי כמו שאמר הבעש"ט אשר ביכלתו הי' לעלות בסערה השמימה אך רצה דורכגין דעם ענין פון ואל עפר תשוב וא"כ בודאי עילוי הוא, ועוד יותר אם הי' עילוי רק בשבילו הרי בודאי לא הי' מסכים ע"ז ובודאי זה גם עילוי בשבילנו, אָבער פונדעסטוועגן פון זיך ענטפערט זיך ניט קיין אמן, כ"א צ"ל ונאמר אמן.

וסיים אשר כ"ק אדמו"ר הכ"מ יוליכנו בקרוב לקראת משיח צדקנו בקרוב ממש במהרה בימינו אמן.

(6) כדאי' בענין השתטחות לאדמו"ר האמצעי.

(7) וכל' השתטחות רגל וראש בשוה - למעלותא.

מען נאך ווערן אפ געהאלטן ונען ענין ההשתטחות דע"י שהולכים על הרוב, וידעיים אז דא איז ער, ומצ"ל ר"ס אה צורח, הנה זה נהגן כח יעזו בהתקשרות, און מפי"ב דורך אה שליחותן, כלי שום השבונות, וכמו"כ הוא גם בענין ההשתטחות ברוחניות, דאי' בספר מאור עינים' בשם הבעש"ט אָסר ענין ההשתטחות ברוחניות הוא לכוד תורת הצדיקס וזאס ער האט זיך אויף דעם אפ גיגענין, כדאי' בזהר דקבורה דמטה במטנה דילי', ובמילא זה נהגן כח בהתקשרות און מ'פירס אויס דיא שליחות, רק בהנאי שלא יענו מאוסה מדברי הרב, אָף אז ס'אז דוכס זיך אויס אז אויב איז בעסער, כי בעש"ט ינוי כוה סה קודם ומה אה"כ ה"כ אה"כ אה"כ המרגלים, שהיו כולם קראי בוועד אנשי ח"ם, הססה בעצמו בהרס, ובכ"ז ע"י טינוי קצת מדברי הרב, און אריין ליעין אייניגעס סכל, הנה סוף סוף אכרו ע"כ לא נזכר כו', כמו שאמר כ"ק אדמו"ר הכ"מ בפי' המאמר ה"נ"ס אָה"כ לו עשה כן כו' עד שאמר כו', אָכן הפי' בזה שאמר לו לעשות עבירה, כי יצא בודאי לא יסע לו, רק אָסר אָה שיהיה ר' אומר לעשות, וזא סוסס אכזריות, וייער נלידן, גם אני מסכים, הנהס אי טוה טוה אבל מכיון שלע"פ ההלכה געשודעת'ן הרי זה שרר עד שאמר כו' עבוד ע"ז ולזאה צריך להיזהר התנאי העברי שמירה דברי הרב ע"ן אייניגעס סכל, ואז יש נהנה כח על בירור הנותן חלקו בעולם, קלכה"פ ביה תוקף החוץ דקופת זמנו, לא יהי' קריאה לצע ליי' שהרי באמת בחדשי חסדו זאב הי' צ"ל זמן שמחה, שהרי זה הי"כף אחרי החדש דמ"ה, רק שגרב חסד העגל, ולכן לע"ל כשהקנו כל החסידים ובתוכב חסד העגל יהי' זה באמת זמן שמחה, אך גם עכשיו נשאין זה זמן שמחה ואדרבא כו', אך ס'ם להיותו זמן שמחה ונילווי בעצם לכן לכה"פ בגשמיות יזכר זה בענין שבחודש זה הוא תוקף החוץ, והוסב הדיבור אודות הגאולה דיי"ב חסדו שאז ראו ניסים במנהגו, ובמנו, וספ"ה אָה"כ אָה"כ אחר שחרורו, אשר כשהגנו לו השחרור, ראה שהי' כתוב בו קודם 10 ע"ס ט"ב, וזא"כ כ"כ ט"ים קאספראמא, עד ט"ב וי"ג חסדו שוחרר לגמרי, גם סיפר אשר כשאסרו אותו הנה עד שזא להתוקר ארך הרבה זמן וראו בו נסים, כי בלילה ההוא אסרו הרבה אנשים ב'ט"ט, וסיד דנוס למיהא, כ"כ ב'ט"ה הפקדוה, ועד בוא כ"ק אדמו"ר הצי"ט סקודה בסנספת, להכניה על חקורה סיוחב' וי"ה' דבמילא נצול ע"ז כ"ק, עד אשר נסע לגמרי משם, / שגם אז, בחכלית הנלווי, היו כאלו וזאס סיא האט גימוסשעט זיך מיט זיי' נאך ביול היינס / כ"כ הי' בהרש חסדו דוקא ובכח ההתקשרות הנה לכה"פ בהרש חסדו זועלים על החוסרות תואיר בו אור הקדושה, והנה ע"ז הוא בטבת מברכי' טעם ברכת החדש, ונוסח ברכת החדש תואיר שגו כו' לכובה ולברכה, לששון ולשמחה, ולישועה ולנחמה ונאמר אמן, והנוסח הוא אָך אחרי תי' ולשמחה ונאמר אמן, משא"כ באחרי תי' ולנחמה אי עונים אמן נאָר מ'דארף מינטערן ולומר ונאמר אמן ואז דוקא עונים, אָך ענין זה הוא דאחרי תי' ברכות 2 הראשונות שהם טובה וברכה, או ששון ושמחה בודאי עונים אמן, אך על הענין דישועה שבאה אחרי צער, ונחמה שבאה אחרי יגון, הנה הגם שמפי עליון לא תצא כו', ובכלל ענין ההסתלקות בודאי הוא עילוי כמו שאמר הבעש"ט אשר ביכלתו הי' לעלות בסערה השמימה אך רצה דורכגין דעם ענין פון ואל עפר תשוב וא"כ בודאי עילוי הוא, ועוד יותר אם הי' עילוי רק בשבילו הרי בודאי לא הי' מסכים ע"ז ובודאי זה גם עילוי בשבילנו, אָבער פונדעסטוועגן פון זיך ענטפערט זיך ניט קיין אמן, כ"א צ"ל ונאמר אמן, וסיים אשר כ"ק אדמו"ר הכ"מ יוליכנו בקרוב לקראת משיח צדקנו בקרוב כחם במהרה בימינו אמן,

ב"ה

דבר מלכות

3

הדגשת ענין הגאולה בקביעות שבת זו / משיחת ש"פ שלח ה'חשמי'

זמן הגאולה

8

בכ"ג סיון מידי שנה נקראים "סופרי המלך" וכותבים . . . / הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

תיקון לחמא המרגלים / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

יילחום מלחמת ה' - וינצח!

13

מפלגה "ממעם" / שיחות בענין שלימות העם והארץ

כתב-יד-קודש

14

לא לערב את השכל / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת ש"פ שלח ה'שיח

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-207-5904
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לא לערב את השכל

בהמשך לשיחות שהובאו בגליון זה, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'שי"ת

נדפס ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאה חדשה) ע' 92

פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

ח. וזהו ענין ההשתטחות דע"י שהולכים על קברו ויודעים אז דא איז ער, ומצירדים את צורתו, הנה זה נותן כח ועוז בהתקשרות, און מען פירט דורך את שליחותו בלי שום חשבונות. וכמו"כ הוא גם בענין ההשתטחות ברוחניות, דאי' בספר מאור עינים - לקוטי מס' שבת - בשם הבעש"ט אשר ענין ההשתטחות ברוחניות הוא לימוד תורת הצדיק וואָס ער האָט זיך אויף דעם אָפּגעגעבן און אין דעם זיך אָוועקגעגעבן, כדאי' בזהר דקבורתא דילי' [דמשה] משנה, ובמילא זה נותן כח בהתקשרות אָז מ'פירט אויס די שליחות, רק בתנאי שלא ישנו מאומה מדברי הרב, אע"פ אָז עס דוכט זיך אויס אָז אָזוי איז בעסער, כי משינוי כזה מה קודם ומה אח"כ התחיל חטא המרגלים שהיו כולם קרואי מועד אנשי שם, שמשה בעצמו בחרם, ובכ"ז ע"י שינוי קצת מדברי הרב, און אַריינלייגן אייגענעם שכל הנה סוף סוף אמרו לא נעלה כו', כמו שאמר כ"ק אדמו"ר הכ"מ בפ' המאמר היום אומר לו עשה כך כו' עד שאומר כו' הפ' בזה שאין אומר לו לעשות עבירה, כי בהתחלה כזאת בודאי לא ישמע לו, רק שהיצה"ר אומר להאדם דו טוסט אַ מצוה, עשה כו' זייער גלייך, גם אני מסכים הנה אף שזה מצוה אבל מכיון שמקשיב לעצתו ודעותיו ה"ז שרש עד שאומר כו' עבוד עבודה זרה.

ולזאת צ"ל התנאי העיקרי שמירת דבר הרב אָן אייגענעם שכל, ואז יש נתינת כח על בירור הגוף וחלקו בעולם, שגם חלק חומרי ביותר הנה לכה"פ בעת תוקף החום דתקופת תמוז, לא יהי' קריא לי', שהרי באמת בחדשי תמוז ואב הי' צ"ל זמן שמחה, שהרי זה תיכף אחרי החדש דמ"ת, רק שגם חטא העגל, ולכן לע"ל כשיתקנו כל החטאים ובתוכם חטא העגל יהי' זה באמת זמן שמחה, אך גם עכשיו שאין זה זמן שמחה ואדרבא כו', אך מ"מ להיות זמן שמחה וגילוי בעצם לכן לכה"פ בגשמיות ניכר זה בענין שבחודש זה הוא תוקף החום.

ט. והוסב הדיבור אודות הגאולה ד"ב תמוז שאז ראו ניסים במוחש כמו שסיפר כ"ק אדמו"ר אחר שחרורו, אשר כשנתנו לו השחרור ראה שהי' כתוב בו קודם עונש מיתה והעבירו קולמוס ע"ז וכתבו 10 שנים סיביר, ואח"כ 3 שנים קאסטראַמאַ, עד שבי"ב וי"ג תמוז שוחרר לגמרי, גם סיפר אשר כשאסרו אותו הנה עד שבא להחוקר ארך הרבה זמן וראו בו ניסים כי בלילה ההוא אסרו הרבה אנשים, ומיד דנום למיתה, ועד בוא כ"ק אדמו"ר נתהווה שינוי ובמילא ניצל עי"ז כ"ק, עד אשר נסעו לגמרי משם,

- שגם אז, בתכלית הגילוי, היו כאלו וואָס מען האָט גע'מוטשעט זיך מיט זיי שידוד שזהו נס גלוי, ויש כאלו אז מ'מאָטערט זיך מיט זיי נאָך ביז היינט - שכל זה הי' בחדש תמוז דוקא.

י. ובכח ההתקשרות הנה בחדש תמוז פועלים על החומריות שיאיר בו אור הקדושה, וההתחלה ע"ז הוא בשבת מברכים בעת ברכת החודש, ונוסח ברכת החודש הוא יחדשהו

הדגשת ענין הגאולה בקביעות שבת זו

התוכן דפ' שלח הוא להוסיף עילוי ושלימות בכניסה לארץ, וכן להוסיף עוד יותר בחיבת הארץ, וזהו הקשר לענין הגאולה - כי הכניסה לארץ היא שלימות הגאולה ● ענינו המיוחד של כ"ג סיון מפורש במגילת אסתר "ויקראו סופרי המלך . . . בחודש השלישי הוא חודש סיון בשלשה ועשרים בו", היינו, שבו ביום התחילה גאולת פורים ● וכמו כן מודגש ענין הגאולה בנוגע לר"ח תמוז שחל ביום השבת שהו"ע של גאולה - שאזי ניתוסף עוד יותר בענין הגאולה שבר"ח ● קטעים משיחת ש"פ שלח, כ"ג סיון, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה

א. נוסף על האמור לעילי, ששייך לשבת מברכים תמוז בכל שנה ושנה, יש ענין מיוחד בשבת מברכים תמוז דשנה זו.

וכמה פרטים בדבר:

הקביעות דש"ק מברכים בפרשת השבוע - כפתגם רבינו הזקן² ש"צריכים לחיות עם הזמן", היינו, עם פרשת השבוע שקורין באותו זמן - פ' שלח.

והקביעות דש"ק מברכים בימי החודש (שהרי בסיומו של "ירחא תליתאי" גופא יכולה להיות הקביעות בכמה אופנים) - בכ"ג סיון.

וכמו כן הקביעות דר"ח תמוז בימי השבוע

(1) לפנ"ז בהשיחה - התוודעויות תשמ"ז ח"ג ע' 531 ואילך.

(2) "היום יום" ב' חשון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(הקשורה עם הקביעות דשבת מברכים בימי החודש), אשר, נוסף לכך שר"ח תמוז הוא ב' ימים, כבכל השנים (כי חודש סיון הוא לעולם מלא, ולכן, ר"ח תמוז הוא לעולם ב' ימים), הרי, בשנה זו חל ר"ח תמוז ביום הש"ק ולמחרתו ביום הראשון.

וע"פ האמור לעילי שבש"ק מברכים תמוז מודגש ענין הגאולה, יש להוסיף ולבאר את ההדגשה המיוחדת בענין הגאולה בקביעות שנה זו, הן מצד פרשת השבוע, הן מצד הקביעות בימי החודש, והן מצד הקביעות דר"ח תמוז בימי השבוע, וכמו כן מצד כללות הענין דר"ח ב' ימים (כבכל שנה), כדלקמן.

וכמדובר כמ"פ שמכיון ש"התורה היא נצחית"³, הרי, גם העניינים השייכים לקביעות

(3) תניא רפי"ז. וראה רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ט. ובכ"מ.

מיוחדת כו', מהווים הוראה נצחית לכל השנים.

ב. פ' שלח:

התוכן דפ' שלח הוא – "שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל"⁴, כדי (א) שכיבוש הארץ יהי' בנקל יותר, מכיון ש"ישיבו אותנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבוא אליהן (תחלה לכבוש)"⁵, וגם (ב) שעיי"ז יתוסף בגודל החביבות והתשוקה דבני"ה להכנס לארץ, מכיון שיראו במוחש את הפירות הטובים והמשובחים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, "וזה פרי"⁶, שלכן צוה להם משה "והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ"⁷.

ונמצא, שהתוכן דפ' שלח הוא – **ההוסיף עילוי ושלמות** בכניסה לארץ, שכן, גם לפני שילוח המרגלים הבטיח הקב"ה שיכנסו לארץ ויכבשוה כו', אלא שאעפ"כ, רצו לפעול שכיבוש הארץ יהי' בנקל יותר, וכן ההוסיף עוד יותר בחיבת הארץ כו'.

וזהו הקשר לענין הגאולה – כי הכניסה לארץ היא **שלימות הגאולה**, "והוצאתי גו' וגאלתי גו'", עד "והבאתי אתכם אל הארץ"⁸.

ג. [.] ומכאן באים גם ללימוד והוראה בנוגע לחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז – מצד הקביעות דשבת מברכים תמוז בפ' שלח:

כאשר שבת מברכים חודש הגאולה חל בפ' שלח, שבה מודגשת הפעולה להקל את הכניסה לארץ (שלימות הגאולה) – אזי, בבוא י"ב-י"ג תמוז יכולה וצריכה להיות הגאולה באופן נעלה יותר.

דוגמא לדבר – כללות ההוספה והעילוי

(4) יג, ב.

(5) דברים א, כב (ובפרש"י). וראה רמב"ן כאן.

(6) יג, כז.

(7) שם, כ.

(8) וואר א, ו-ח.

בענין הגאולה משנה לשנה, היינו, שימי הגאולה בשנה זו, ששים שנה לאחרי הגאולה בפעם הראשונה, הם באופן של הוספה ועלי' – "מעלין בקודש" – לגבי ימי הגאולה דשנה שעברה, ועאכו"כ באופן נעלה יותר לגבי השנים שלפנ"ז, עד לגאולה בפעם הראשונה. ובכללות יותר – הרי זה ע"ד ובדוגמת הגאולה ממצרים:

אף שבצאתם ממצרים נתבטל ענין העבדות לגמרי, כמ"ש⁹ "עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים", "ולא עבדים לעבדים"¹⁰, וכפי שמאריך המהר"ל מפראג¹¹ שלאחרי יצי"מ לא יתכן מצב של עבדות אמיתית אצל בני"מ, מ"מ, מפרש במשנה¹² ("טעה בדבר משנה חוזר"¹³) "בכל דור ודור (ויתירה מזה – "בכל יום ויום"¹⁴) חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", היינו, שב"זמן חרותנו" מידי שנה בשנה ניתוסף בענין הגאולה באופן שבאין-ערוך לגמרי, עד כדי כך, שדרגת החירות הקודמת היא בבחינת "מצרים", לא רק מלשון מיצר וגבול, אלא יתירה מזה – מצב של עבדות ממש, ע"ד ובדוגמת היציאה ממצרים בפעם הראשונה, "**מעבדות לחירות!**"

ועד"ז בנוגע לגאולת י"ב-י"ג תמוז – שמידי שנה בשנה ניתוסף בענין הגאולה באופן שבאין-ערוך, עד כדי כך, שהחילוק בין מצב זה למצב הקודם הוא ע"ד ובדוגמת החילוק שבין הגאולה למאסר, עד למצב הכי מבהיל של גזירה היפך החיים, רחמנא ליצלן, שממצב זה היתה הגאולה בפעם הראשונה.

(9) בהר כה, מב, שם, נה.

(10) קידושין כב, ב. וש"נ. רמב"ם הל' שכירות פ"ט ה"ד.

(11) בספרו גבורות ה' פס"א.

(12) פסחים קטז, ב.

(13) כתובות פד, ב. וש"נ.

(14) תניא רפמ"ז.

מפלגה "מטעם"

צריכים לדעת שהענין של מפלגה בכלל הוא (כפי שאומר בפרשת השבוע) "ארץ אוכלת יושבי", כיון שמפלגה אוכלת את האדם, מאחר שהוא חושב רק אודות המפלגה.

אחד כזה שמלכתחילה אינו בן-אדם, הרי אצלו המצב בדיוק להיפך: הוא אוכל את המפלגה; כפי שרואים בזה גופא שבשביל להשאר "מנהיג" הוא עושה כאלו ענינים ש"הורגים" את שמה הטוב של המפלגה, מהרס ומחריב את שם המפלגה, והכל כדי שיקרא "מנהיג" וישאר ראש המפלגה (אמנם ראש למפלגה שיש לה כזה "שם", אבל עכ"פ הוא **הראש** של המפלגה).

כל זה מדובר באחד שאינו בן-אדם, אשר בשביל פניות אישיות הוא "אוכל" את המפלגה; אבל "הכשרים שבהם" המפלגה אוכלת אותם, כפי שרואים שעבור עניני המפלגה הוא יוצא מגדרו ("אויס מענטש"), ומוכן בשביל זה אפילו ל"הרג ואל יפרוש", הוא אווז ב"כסא" ובמציאות של המפלגה, ויוצא לגמרי מהגדרים, עד שלשם כך מפקירים 13 מליון יהודים!

ולזה ניתוסף עוד ענין: ברוסיה ידעו שישנם רבנים אמיתיים וישנם כאלו שנקראו "קאזאנער רבינער", שפירושו: "רבנים מטעם", כלומר מטעם ובציווי הממשלה.

כך גם בנדון-דידן: ישנן מפלגות שאינן "מטעם", ואינן אומרות רק מה שהממשלה רוצה (ע"ד שישנה מפלגה נגד החזרת שטחים, שהיא אינה "מטעם", שלכן שיטתה היא לא כרצון הממשלה), וישנן גם מפלגות "מטעם", כלומר, שהן אמנם מפלגות המייצגות את הדת, אבל הם מטעם הממשלה, ומוכרחים לומר הכל כרצון הממשלה.

ולכאורה, אם הנכם מפלגה "מטעם", תאמרו בגלוי שאתם לא מפלגה כדי להגן על הדת, אלא הנכם מפלגה "מטעם", ללא כל דעה עצמאית! ואזי אחת ולתמיד יידעו שאין מה לעשות אתכם, ושאתם רק מוסרים דברים כהווייתן, כלומר, מה שהממשלה מצוה עליכם לומר, ויוכלו מלכתחילה לדבר עם אלו שמצוים עליכם.

את מה שמושבעים ועומדים מהר סיני לומר – לא אומרים, מזה מתפעלים, לזה – טוענים – יש זמן, אבל על מה שהממשלה אומרת, צריכים לחזור!...

תאמרו בגלוי שאתם מפלגה "מטעם", ואל תאמרו שהנכם מפלגה שענינה להגן על הדת!

[.] בשביל לשבת עוד רגע על הכסאות יכולים להפקיר 13 מליון יהודים ושלש בליון גוים, להבדיל, העיקר להשאר עוד רגע על הכסאות, שהרי סוף-כל-סוף הגזירה [דמיהו יהודי] תתבטל, כיון ש"ביד חזקה אמלוח עליכם", והם לא יוכלו לישון בלילה – אם לא עכשיו זה יהי' בעוד רגע, אבל זה לא יתן להם לישון, בידועם שישנה גזירה שכזו, ואזי יהיו מוכרחים לבטלה, אבל ברגע זה הם חושבים: הרי אפשר לשבת עוד קצת זמן על הכסאות ועבור זה יכולים לעשות עסקת חבילה ולמכור כל-כך הרבה יהודים, כן ירבו, עם כל הפרטים שבזה, שלא צריכים לחזור עליהם.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תש"ל - בלתי מוגה)

* (המדובר בקשר לזה שהכירו בגיור רפורמי בחוץ לארץ. וראה בארוכה ב"יחי המלך" גליון שי ע' 13 ואילך.

תיקון לחטא המרגלים

[. .] ישנו ענין השכל, שענינו להבין בשכלו כפי שזה מתקבל מצד השכל שלו. וע"ז אומרים שקודם לזה צריך להיות ענין האמונה, שאמונה היא ענין שכולו להוי', ולא מעורב בזה השכל שלו.

חטא המרגלים הי' מה שהם התבססו על שכלם הם, ולא נשמעו לדבר הוי' שנמסר להם ע"י משה, והתיקון לזה הוא שקודם צ"ל ענין האמונה ורק אח"כ מגיע מה שמבין בשכלו. (תרגום חפשי משיחת ש"פ שלח ה'תשכ"ח - בלתי מוגה)

לא לערב את השכל

. . לאיך גיסא מובן מסיפור המרגלים, שמה שנתון לשכלו של השליח ("לדעתך") – הוא רק בנוגע לאופן קיום השליחות. משא"כ בנוגע לעצם השליחות (האם יקיימה כו') – בזה אין לו דעה:

מכיון שהמשלח – משה רבינו שבדורנו – אמר לו שזאת היא שליחותו, צריך לקיימה, ואסור לו לערב בה את שכלו, שאולי זה קשה מדי, "עז העם" וכיו"ב; (משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ח - מוגה, תרגום מאידיתי)

התנאי העיקרי במילוי השליחות – שמירת דברי הרב ללא שינוי

מההוראות שעלינו ללמוד מפרשת המרגלים – שלא לערב את השכל ולעשות איזה שינוי, אפילו שינוי הסדר בלבד, בדברי הרב, כ"ק מו"ח אדמו"ר, גם כשנדמה לו שע"י שינוי זה יצליח יותר בשליחותו, כי, בשינוי קצת מדברי הרב אפשר לטעות עד בדומה לטעות המרגלים, ובמכ"ש וק"ו: ומה המרגלים שנאמר עליהם "כולם אנשים ראשי בני ישראל המה", כששינוי מדברי משה, באו לטעות עד שאמרו "לא נוכל לעלות גו'" – אנשים כערכנו על אחת כמה וכמה.

. . ולכן, התנאי העיקרי במילוי השליחות הוא – שמירת דברי הרב, ללא שינוי, וללא עירוב השכל, מתוך קבלת עול דוקא.

(משיחת ש"פ שלח ה'ש"ת - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נרבת בנס - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ומזה מובן גודל מעלת הגאולה בי"ב-י"ג תמוז דשנה זו – לאחרי ששים שנה של עילוי והוספה כו'. ובכל זה ניתוסף עוד יותר, כאמור, מצד הקביעות דשבת מברכים בפ' שלח, שע"ז נעשית הגאולה די"ב-י"ג תמוז באופן נעלה עוד יותר.

ד. ומגאולה הפרטית די"ב-י"ג תמוז – לגאולה הכללית דכלל ישראל (שהרי כל עניני גאולה שייכים זה לזה), שאז תהי' הכניסה לארץ בתכלית השלימות, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות¹⁵.

ובהקדמה:

כאשר חושבים אודות אריכות הגלות יותר מאלף ותשע מאות שנה (מאז חורבן בית שני, מלבד שנות הגלות שלפנ"ז כו'), אשר, לאחרי כל אריכות וקושי הגלות, ולאחרי הבקשה והצעקה "עד מתי", עדיין לא בא – עלול יהודי ליפול ברוחו, ח"ו.

הנה על זה אומרים לו:

דבר ברור הוא שתיכף ומיד נכנסים לארץ – במכ"ש וק"ו מההדגשה שבפרשתנו בסמיכת פרשת נסכים לפרשת המרגלים, שתיכף ומיד לאחרי גזירת המרגלים, כשראה הקב"ה את נפילת הרוח כו' דבני", "בישר להם שיכנסו לארץ"¹⁶, ועאכו"כ בימינו אלו, שקרובים אנו ביותר וביותר לכניסה לארץ (לא רק כבזמן יהושע, אלא) בתכלית השלימות.

ובפרט לאחרי מעשינו ועבודתנו בהפצת המעיינות חוצה – שזהו תוכן ענין הנסכים, סולת יין ושמן, בעבודה הרוחנית: "שמן" הו"ע החכמה, ו"יין" הו"ע הבינה, ו"סולת" הו"ע הדעת ("אין התינוק יודע לקרות אבא

עד שיטעם טעם דגן"¹⁷), כמבואר בדרושי חסידות¹⁸, היינו, שהגילוי דתורת חסידות חב"ד ("מעיונותיך") נמשך וחודר בכל העולם כולו, "חוצה" (דוגמת היין דנסכים שיורד ע"י השיתין עד לתהום¹⁹), שע"ז פועלים את ביאת דוד מלכא משיחא²⁰.

ולכן, גם כשנמצאים יום נוסף בגלות, הרי, עם היות שאפילו יום אחד נוסף בגלות הו"ע רע ומר כו', שלכן צועקים "עד מתי" וכו' וכו', יש להוסיף במעשינו ועבודתנו מתוך שמחה וטוב לבב, מכיון שיודעים שתיכף ומיד ממש נכנסים לארץ (ובלשון ההפטרה "כי נתן ה' בידני את כל הארץ וגם נמוגו כל יושבי הארץ מפנינו"), ולא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים"²¹, כדי שהכניסה לארץ תיכף ומיד תהי' באופן הכי נעלה.

ה. והנה, נוסף על הדגשת ענין הגאולה בש"ק מברכים תמוז מצד קביעותו בפרשת השבוע, פ' שלח – הרי זה מודגש גם בקביעותו בימי החודש – בכ"ג סיון:

ענינו המיוחד של כ"ג סיון מפורש במגילת אסתר²² – "ויקראו סופרי המלך . . בחודש השלישי הוא חודש סיון בשלשה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מרדכי את היהודים ואל האחשדרפנים גו' שבע ועשרים ומאה מדינה" (כמדובר פעם בארוכה²³), היינו, שבו ביום התחילה גאולת פורים.

וע"פ האמור לעיל שכל עניני גאולה שייכים זה לזה, מובן, שכאשר ש"ק מברכים חודש הגאולה חל ביום שבו התחילה גאולת פורים, אזי, ניתוסף עוד יותר בכל עניני הגאולה די"ב-י"ג תמוז.

(19) סוכה מט, א. וראה לקו"ת שם, ב.

(20) ראה אגה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו).

(21) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(22) ח, ט.

(23) התוועדות תשמ"ג ח"ג ע' 1651 ואילך – נדפס לקמן במדור "זמן הגאולה".

(15) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים שם.

(16) פרש"י פרשתנו טו, ב.

(17) ברכות מ, סע"א.

(18) לקו"ת פרשתנו מב, א.

1. כמו כן מודגש ענין הגאולה בנוגע לר"ח תמוז:

לכל לראש, העילוי הכללי בר"ח תמוז שהוא לעולם ב' ימים [ולהעיר, שגם בזמן הבית היתה המציאות דר"ח ב' ימים, לא רק בנוגע לראש השנה (כמפורש בעזרא²⁴), אלא גם בנוגע לר"ח סתם²⁵, ואכ"מ] - ע"פ המבואר בזהר²⁶ בפירושו הכתוב²⁷ "ובראשי חדשיכם", "ראשי תרין אינון בכל ירחא", כמבואר בדרושי חסידות²⁸ פרטי הענין, ובפשטות - ש"ראש החודש" דחודש הגאולה הוא במשך ב' מעת-לעת, ב' ימים!

ונוסף לזה, ישנו גם העילוי המיוחד בקביעות שנה זו - שר"ח תמוז חל ביום הש"ק וביום הראשון:

יום השבת - הו"ע של גאולה ביחס לימי החול, שאז בטלים כל הענינים המבלבלים, "כל מלאכתך עשויו", ואדרבה - "וקראת לשבת עונג"²⁹ תענוג הנמשך ומתגלה גם בענינים גשמיים, בשר שמן ויין ישן, שגם הגוף הגשמי מתענג מזה, ועד שניתוסף בו שמנונית כו'.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:] בדרושי חסידות³⁰ מובא שהרה"צ ר' נחום מטשערנאביל הי' שמן בגופו (לא מאכילת בשר שמן, דבר שלא הי' ברשותו, להיותו עני מרוד כו', כי אם) מהתענוג דאמירת אמן יהא שמ"י רבא. אמנם, שבביל להיות שמן מאמירת איש"ר, צריכים להיות בדרגתו של הרה"צ ר'

(24) נחמ"ח, יג.

(25) ראה התוועדיות תשמ"ה ח"ב ע' 720. וש"נ.

(26) ח"ג רמח, א.

(27) פינחס כח, יא.

(28) אוה"ת פינחס ע' א'קטו ואילך. התוועדיות תשמ"ו ח"א ע' 479 ואילך. ועוד.

(29) ישע"י נח, יג.

(30) סה"מ תרע"ח ע' קצט. "היום יום" ט"ו תמוז. ובכ"מ.

נחום מטשערנאביל... אבל, בנוגע לשמנונית הגוף באכילת בשר שמן ויין ישן - הרי זה שייך לכאו"א, כפי שידע איניש בנפשי³¹.

ומובן, שכאשר ר"ח הגאולה חל ביום השבת שהו"ע של גאולה - אזי ניתוסף עוד יותר בענין הגאולה שבר"ח.

זאת ועוד - שיום א' דר"ח הוא יום השבת, היינו, שאין זה באופן שההתחלה דר"ח היא ביום חול, ואח"כ ניתוסף העילוי דיום השבת (תחילה ענין של עבודה ואח"כ ענין השכר), כי אם, שההתחלה היא ביום השבת, ובמילא, יום ב' דר"ח (יום ראשון בשבוע) הוא באופן נעלה עוד יותר.

ז. ויה"ר שבעמדנו בשבת מברכים חודש הגאולה, בפ' שלח, ובכ"ג סיון - יתוסף ביתר שאת וביתר עוז בקבלת ההחלטות טובות בכל הקשור לימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז, כנ"ל.

ועוד והוא העיקר - שכל זה ימהר ויזרז עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפרט בעמדנו בכ"ג סיון, כאשר "ויקראו סופרי המלך... ויכתב ככל אשר צוה מרדכי גו", היינו, שהמלך אחשוורוש, הקב"ה, שאחרית וראשית שלו³¹, מצוה לכתוב "ככל אשר צוה מרדכי גו", כרצונו של כאו"א מישראל, "ועמך כולם צדיקים", צדיק גוזר והקב"ה מקיים³², ועד ש"קב"ה קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני³³, היינו, שענין זה נעשה מתוך תענוג ("קא חייך"), כמודגש גם בכללות ענינו של יום השבת, ובמיוחד לאחרי חצות, "רעוא דרעוין", שלימות התענוג³⁴.

(31) מדרש - הובא במאורי אור א, קפב. וראה התוועדיות תשמ"ו ח"ב ע' 837. וש"נ.

(32) ראה תענית כג, א. הנסמך בלקו"ש חכ"ב ע' 121 הערה 55.

(33) ב"מ נט, ב.

(34) ראה המשך תרס"ו בסופו (ריש ע' תקמה).

המגילה, מכיון שהסתר זה גופא כוונתו - העילוי דימי הפורים.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה במשך זמן הגלות, שגם בעת שנעשית העבודה במקום רחוק כו' (באופן שינשם העלמות והסתרים כו') - הנה בעצם ישנו כבר אז כללות המעמד ומצב ד"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" אלא שבה גופא ישנו עילוי מיוחד הנפעל בכ"ג סיון, שאז בא הדבר באופן גלוי לעין כל: "ויקראו סופרי המלך... ויכתב ככל אשר צוה מרדכי גו", ועד לכללות הענין ד"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" באופן גלוי. ועד כדי כך, שהכוונה דכללות ההסתר היא - העילוי שיבוא לאח"ז.

ומה שלא רואים זאת באופן גלוי - הרי ידוע הפתגם שמה שה"סוסים" ואפילו "בעל-העגלה" אינם יודעים אודות המציאות שאודותי' מדברים החכמים שיושבים בעגלה, אין זה משנה כלל את מציאות הדברים!...

ולאלו ש"תואנה הם מבקשים" ושואלים: מכיון שבשבנה זו חל כ"ג סיון ביום השבת כיצד יוכל להיות העין ד"ויקראו סופרי המלך... ויכתב גו"?! - הרי המענה לזה בפשטות: מכיון שמדובר אודות פיקוח נפש, הרי זה ענין שדוחה את השבת! ולא זו בלבד שמתור לעשות זאת ביום השבת, אלא אדרבה: "מצוה בגדול" דוקא.

וכמדובר כמ"פ בנוגע לענינים כיו"ב, שלא זו בלבד שחשיבות הענין דוחה את השבת, אלא עוד זאת, דבחי' זו גופא היא כבודה של השבת. ובלשון חז"ל: "חלל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה", שמזה מובן שענין זה גופא קשור עם קדושת השבת. ואם הדברים אמורים ביחס לשאר השבתות (כדי שישמור שבתות הרבה), הרי עאכ"כ שכן הוא בנוגע לשבת זו גופא.

ה. וזוהי כללות ההוראה הנלמדת מהקביעות דשבת מברכים תמוז בפ' שלח ובכ"ג סיון - שבנוגע לכל הפעולות הקשורות עם הפצת היהדות והמעיינות חוצה (שזהו התוכן ד"שלח" והתוכן דימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז), אין מה להתפעל מחשכת הגלות כו', מכיון שישנה נתינת כח מיוחדת הנפעלת ביום זה, כמ"ש "ויקראו סופרי המלך בעת ההיא בחודש השלישי הוא חודש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מרדכי גו", ועד שנפעל הענין ד"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" - באופן גלוי.

וכמדובר כמ"פ שע"פ המבואר בלקו"ת פ' ברכה⁶ בנוגע להשפעה דעלי' לרגל ביו"ט, ש"מכל רגל ויור"ט הי' נמשך הביטול עד הרגל הבא לאחריו" - מובן, שכן הוא גם בנוגע לנתינת כח הקשורה עם קביעות מיוחדת, שנתנית כח זו פועלת ומשפיעה על כל הימים שלאח"ז, עד לפעם הבאה שתהי' הקביעות דשבת מברכים תמוז בפ' שלח ובכ"ג סיון.

(משיחת ש"פ שלח, כ"ג סיון, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(6) צח, ב.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

רחמנא ליצלן, אעפ"כ, כאשר בא התאריך דכ"ג סיון – הנה לא זו בלבד שנתבטלה הגזירה שנכתבה באגרות הראשונות [ע"ד מ"ש בפרשתנו "סלחתי כדברך"], ועד שלא נשאר ממנה רושם כלל, אלא עוד זאת, "ויקראו סופרי המלך . . ויכתב ככל אשר צוה מרדכי גו", היינו, שנשלחו אגרות שניות שתוכנם הי' מן הקצה אל הקצה, באופן של אתהפכא, "אשר ישלטו היהודים גו", ובאופן ש"רבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד היהודים עליהם".

ודוקא ע"י גודל הירידה דגזירת המן כו' – נפעל העילוי דימי הפורים בתכלית העילוי, באופן ד"עד דלא ידע", למעלה משמחת שאר המועדים, ועד כדי כך, שלעתיד לבוא יבטלו כל המועדים חוץ מימי הפורים. וכמבואר בדרושי חסידות שהגילוי דכל המועדים יהי' בטל כ"שרגא בטיהרא", לגבי הגילויים שיהיו לעתיד לבוא, משא"כ בנוגע לגילויים דימי הפורים, שמפני גודל העילוי שבהם, הנה לא זו בלבד שלא יהיו בטלים כשרגא בטיהרא, אלא עוד זאת, שעל ידם יתוסף עילוי באור ד"טיהרא", שמזה מובן גודל העילוי דימי הפורים. וכאמור – כל זה נפעל דוקא ע"י גודל הירידה כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה – שלמרות חשכת הגלות באופן דחושך כפול ומכופל, הנה בשבת מברכים חודש תמוז שחל בכ"ג סיון ישנה נתינת כח מיוחדת שכל הענינים יהיו בהתאם לרצונו של כאו"א מישראל – "ככל אשר צוה מרדכי", ובאופן ד"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", ועד ש"רבים מעמי הארץ מתייהדים גו", ואלו שנשארים גוים – מקיימים את המצוות שנצטוו בני נח, באופן המתאים.

וכשם שבימי הפורים נפעל עילוי מיוחד ע"י גודל הירידה, כמו כן מובן בנוגע לכללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה בחשכת הגלות, שדוקא מצד גודל הירידה שצריכים ללכת ולפעול במקום רחוק דוקא, ע"ז באים לתכלית העילוי.

וכל זה נפעל כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות – בדוגמת הנס דפורים שהי' מעמד ומצב ד"אכתי עבדי אחשורוש אנן".

ההוראה מקביעות זו שאין להתפעל מחשכת הגלות

ד. ויש להוסיף בזה:

בנוגע לימי הפורים – הרי גם לפני שנתבטלה הגזירה, כאשר הי' מעמד ומצב ד"אנכי הסתר אסתיר פני" [שענין זה מודגש ביותר במגילת אסתר, כמארז"ל "אסתר מן התורה מנין, שנאמר ואנכי הסתר אסתיר פני גו"], היתה כבר אסתר בבית המלכות, וכבר היתה האפשרות לביטול הגזירה כו', אלא שכל זמן שבחיצוניותם היו בני" במעמד ומצב בלתי-רצוי (כמארז"ל⁴ "הם לא עשו אלא לפני כו"), עדיין לא התגלה הדבר במציאות העולם באופן גלוי, עד שמצבם של בני" נעשה כדבעי – באופן ד"לא יכרע ולא ישתחוה" – גם בגלוי, שאז נפעל הנס דפורים באופן גלוי, במציאות העולם, החל מכ"ג בסיון.

ועד כדי כך, שכל עיקרה של הגזירה היתה אך ורק כדי לפעול את העילוי דימי הפורים, ובלשון הגמרא⁵: "אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפני", וכמודגש גם בזה שכללות המגילה נקראת בשם "אסתר" [לא מגילת מרדכי ואסתר, ואפילו לא מגילת אסתר ומרדכי, אלא מגילת אסתר בלבד] – ע"ש "הסתר אסתיר גו", כלומר, שענין ההסתר מודגש בכללות

(5) שם.

(4) מגילה יב, א.

ובפשטות – שמתבטלים כל ענינים בלתי-רצויים, ע"ד ובדוגמת ביטול גזירת המן בכ"ג סיון, ולא עוד, אלא שנהפכים לטוב, "ונהפוך הוא גו"³⁵ – כב' הפירושים (ב' אופנים ודרגות זו למעלה מזו) בכתוב³⁶ "והשבתי חי' רעה מן הארץ", "מעבירן מן העולם", ולמעלה מזה – "משביתן שלא יזיקו"³⁷.

ויש לקשר ענין זה עם חודש תמוז – ביטול הצום דשבעה עשר בתמוז, ויתירה מזה, הפיכתו ליו"ט, כפס"ד הרמב"ם בסוף הלכות תעניות: "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר³⁸ כה אמר ה' צבאות צום

(35) אסתר ט, א.

(36) בחוקותי כו, ו.

(37) תו"כ עה"פ.

(38) זכר' ח, יט.

(39) שיחת עשרה בטבת שנה זו ס"ט.

(40) סה"ש הש"ת ע' 157.

מדור ה'דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה **רייזל פרומא** בת חי' רחל שתחי

ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן **רייזל פרומא** וזוגתו **חיה מושקא** בת מרים שיחיו

ולזכות חי' רחל בת **שפרנצא** שתחי

ולזכות **הנא לאה** בת חי' רחל, **עדינה** בת חי' רחל, **מרים** בת חי' רחל, **וצבי** בן חי' רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה חי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

בכ"ג סיון מידי שנה נקראים "סופרי המלך" וכותבים "ככל אשר צוה מרדכי גו"

א. נוסף על ההוראה הנלמדת מפרשת השבוע פ' שלח, ישנה גם הוראה הנלמדת מהקביעות דשבת מברכים תמוז בימי החודש – בכ"ג סיון:

ישנם ספרים שבהם מלוקטים המאורעות שאירעו בכל ימי השנה – "דבר יום ביומו", ובספרים אלו מצויין (לאילו שלא היו זוכרים בלאה"כ) שהתאריך כ"ג סיון מפורש במגילת אסתר¹: "ויקראו סופרי המלך בעת ההיא בחודש השלישי הוא חודש סיון בשלשה ועשרים בו".

וממשיך בכתוב אודות המאורע דיום זה: "ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהודו ועד כוש גו" – לטובתם של בני", בהתאם לרצונו של מרדכי.

וממשיך בכתוב: "הרצים" . יצאו מבוהלים ודחופים בדבר המלך גו", "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות . . והעיר שושן צהלה ושמחה" (לא רק היהודים אשר בשושן, אלא "העיר שושן" בכללותה), "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", "שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד היהודים עליהם".

והנה, מפשטות הכתובים משמע שכל זה ה' בכ"ג סיון – הן בנוגע לשליחותם של "הרצים", דמכיון שענין זה ה' צריך להעשות במהירות רבה (שלכן "הרצים יצאו מבוהלים ודחופים"), מובן שעשו זאת תיכף ומיד לאחרי כתיבת הספרים (בכ"ג סיון), והן בנוגע לבשורה אודות ענין זה, "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבשו מלכות . . והעיר שושן צהלה ושמחה" – שהרי לא מסתבר לומר שמרדכי עיכב את פירוסום הבשורה הטובה, אלא ודאי פירסמה תיכף ומיד בכ"ג סיון.

[ואפילו אם מישהו ירצה להתעקש ולומר שהמשך המאורעות היו לאחרי כ"ג סיון – הרי: (א) מאורעות אלו היו **בסמיכות** לכ"ג סיון, (ב) ועיקר: ההתחלה וסיבת הדבר היתה בכ"ג סיון].

ב. והנה, כל עניני התורה (כולל סיפורי התורה) נצחיים הם. ומזה מובן, שבכ"ג סיון מידי שנה בשנה נפעל מחדש הענין המספור בתורה אודות כ"ג סיון.

[ואע"פ שמגילת אסתר נקראת בשם "אגרת", והרי ידוע החילוק שבין "אגרת" ל"ספר", ש"ספר הוא נצחי תמיד בלתי יבוטל לעולם . . אך האגרת אינו נכתב אלא לפי שעה בלבד

ולא להתקיים כלל כו"מ² – הרי המגילה עצמה נקראת גם בשם ספר, כמארז"ל³ "מגילה נקראת ספר ונקראת אגרת". ועד כדי כך, שמגילת אסתר היא א' מכ"ד כתבי הקודש, כ"ד קישוטי כלה, היינו, שישנו צד השוה בינה לבין שאר כתבי קודש. ומזה מובן שגם הענינים דמגילת אסתר נצחיים הם].

כלומר: בכ"ג סיון מידי שנה בשנה נקראים "סופרי המלך" – מלכו של עולם, שאחרית וראשית שלו, והם כותבים "ככל אשר צוה מרדכי גו" – דקאי על כאו"א מישראל, "עם מרדכי", מכיון שהנהגתו היא באופן ד"לא יכרע ולא ישתחוה", שהוא נעשה הבעה"ב **המצווה** מה לכתוב – "ככל אשר צוה מרדכי".

וכל זה נפעל באופן של מהירות – "עד מהרה ירוץ דברו", כמ"ש "הרצים יצאו מבוהלים ודחופים", ונמשך למטה מטה – בעניני ודרכי הטבע דוקא, ע"ד המסופר במגילה "וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים ורכבי הרכש האחשתרנים בני הרמכים", – ענינים של טבע דוקא.

[ממדרשי חז"ל מצינו אמנם מציאות של רכיבה על "גמלא פרחא" (נשר), באופן נסי כו', אבל בפשוטם של כתובים כאן מדובר אודות עניני ודרכי הטבע דוקא, כמובן].

"והימים האלה נזכרים ונעשים" – כמבואר בכתבי האריז"ל שכאשר "נזכרים" כדבעי, אזי "נעשים" שוב אותם הענינים שהיו בפעם הראשונה. ועד"ז בעניננו - שכאשר "נזכרים" כדבעי אודות המאורע הנ"ל שאירע בכ"ג סיון, אזי "נעשים" כל ענינים אלו מחדש.

בשבת זו ישנה נתינת כח מיוחדת שכל הענינים יהיו בהתאם לרצונו של כאו"א מישראל

ג. ביאור ההוראה הנלמדת מהקביעות דשבת מברכים תמוז בכ"ג סיון – בנוגע לפועל:

כאשר תובעים מיהודי לעסוק בהפצת המעיינות חוצה במקום רחוק כו', באופן של "שלח", כנ"ל בארוכה – יכול לטעון: מכיון שנמצאים בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, כיצד יכול להיות בטוח שיצליח בכל פעולות אלו, לכאורה, עצם היציאה לפעול במקום רחוק היא בבחי' הליכה למקום של סכנה, והר אין סומכין על הנס!...

והנה על זה ישנה נתינת כח מיוחדת מהקביעות דשבת מברכים חודש תמוז בכ"ג סיון – שאז נקראים "סופרי המלך", מלכו של עולם, וכותבים "ככל אשר צוה מרדכי", היינו, שכאו"א מישראל – "עם מרדכי" – נעשה בעה"ב על כללות הנהגת העולם, כך שכל הענינים נעשים בהתאם לרצונו, "ככל אשר צוה מרדכי".

כלומר: מבלי הבט על המעמד ומצב שהי' עד עתה – אומרת "תורת אמת" שבכ"ג סיון נפעל הענין ד"ויקראו סופרי המלך" . . ויכתב ככל אשר צוה מרדכי גו", עד לסיום הענין: "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר".

וכפי שהי' בימים ההם – שלמרות שפל המצב שבו היו נתונים בני, ועד שהי' מקום לטענה ש"ישנו מן המצוות", ועד כדי כך, שהי' ב"ד מסויים שפסק גזירה איומה על בני,

(3) מגילה יט, סע"א.

(2) תו"א קיט, א.

(1) ח, ט.